

Ο ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΝΕΑΝΙΣΚΟΣ (Λουκ. 18, 18-27)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στο Πολύδροσο στις 28/11/1982)

1. Υπάρχει όρεξη; Να το πρόβλημα.

Ακούσαμε στο Ευαγγέλιο, ότι ένας νέος άνθρωπος πήγε στο Χριστό για να του ζητήσει συμβουλές για την πορεία της πνευματικής του ζωής, για να γίνει καλύτερος άνθρωπος και καλύτερος δούλος του Θεού.

Τον ρώτησε: «Διδάσκαλε, τι πρέπει να κάνω για να γίνω άνθρωπος του Θεού;».

Να ένα ερώτημα που λίγο-πολύ απασχολεί όλους, ακόμα και εκείνους που δεν πατάνε ποτέ στην εκκλησία ή κάνουν τον άθεο. Ακόμα και αυτοί μέσα στα βάθη της ψυχής τους διερωτώνται: «Τι πρέπει να κάνω για να γίνω πιο καλός απ' ο,τι είμαι, πιο εντάξει απέναντι του Θεού;».

Όλοι οι άνθρωποι ανεξαιρέτως έχουν την αίσθηση ότι ο Θεός υπάρχει και είναι κοντά τους, όπως ακριβώς περπατώντας στο δρόμο αισθάνεσαι το δροσερό αεράκι, χωρίς να ξέρεις ούτε από πού έρχεται, ούτε πού πηγαίνει. Έτσι έχουμε όλοι μας -εντελώς φυσικά- βαθειά στην καρδιά μας την αίσθηση ότι γύρω μας και μέσα μας βρίσκεται ο Θεός και ότι το μάτι Του βλέπει τα πάντα. Και επειδή ο καθένας ξέρει, ότι από τον αδελφό του μπορεί να κρυφτεί, από την γυναίκα του μπορεί να κρυφτεί, από το φίλο του μπορεί να κρυφτεί, αλλά από τον Θεό δεν μπορεί ποτέ να κρυφτεί, γι' αυτό πάντοτε ζει με τον προβληματισμό: «Τι πρέπει να κάνω για να γίνω καλλίτερος δούλος του Θεού;»

Την απάντηση στο σπουδαίο αυτό ερώτημα, ο κάθε άνθρωπος την δίνει ανάλογα με το επίπεδο της πνευματικής του μορφώσεως και προκοπής. Πιο απλά: Ένα παιδάκι της πρώτης Δημοτικού ξέρει να απαντήσει σε λίγα πράγματα. Εκείνο που πάει στο Λύκειο ξέρει περισσότερα. Ένας που τελείωσε το Πανεπιστήμιο και συνεχίζει μια ζωή να μελετάει, ξέρει ακόμα πιο πολλά. Κατά τον ίδιο τρόπο ο κάθε άνθρωπος ανάλογα με την επιμέλεια που έδειξε να καταλάβει τον Θεό, το θέλημά Του και την σοφία Του την ανεξιχνίαστη, τόσο πιο σωστή απάντηση δίνει στον προβληματισμό του για τη στάση του απέναντι στο Θεό. Γι' αυτό, δεν είναι καθόλου παράξενο ότι η Παναγία, που από νήπιο ακόμα διδασκόταν την σοφία του Θεού, έφτασε σε τέτοια τελειότητα ώστε δεν αμάρτησε ποτέ στην ζωή της, ούτε με έργο, ούτε με λόγο, ούτε με σκέψη

κακή.

Έτσι πρέπει να σκεπτόμαστε και να μη λέμε τις ανόητες κουβέντες: «Αυτός είναι θρήσκος. Από γεννησιμιού του είναι έτσι. Και ο άλλος που κάνει αμαρτίες, τι φταίει; έτσι είναι ο χαρακτήρας του». Είδατε κανέναν, να είναι αγράμματος γιατί έτσι είναι ο χαρακτήρας του; Άμα πήγαινε στο σχολείο θα μάθαινε. Ακόμα και ένας άνθρωπος ογδόντα χρονών αγράμματος, αν δείξει επιμέλεια μετά από λίγο θα ξέρει πολλά... Έτσι και όποιος δείξει επιμέλεια στα πνευματικά, γίνεται δούλος του Θεού. Τα υπόλοιπα είναι «προφάσεις εν αμαρτίαις». Αμαρτάνεις και βρίσκεις την δικαιολογία σου. Αλλά τι κάνεις με την αμαρτία; Ξεθεμελιώνεις την ευτυχία σου. Καταστρέφεις τον εαυτό σου και βρίσκεις δικαιολογίες για να δικαιολογήσεις την καταστροφή σου. Τι λογική είναι αυτή;

2. Ας φοιτήσουμε στο πνευματικό Πανεπιστήμιο

Πήγε λοιπόν ο πλούσιος νέος στον Χριστό και του είπε:

-Διδάσκαλε, τι πρέπει να κάνω για να είμαι σύμφωνος με το θέλημα του Θεού και να κληρονομήσω την αιώνια ζωή;

Του απάντησε ο Χριστός:

-Τα γράφει ο νόμος του Θεού πολύ καλά. Να τηρείς τις εντολές. Τις ξέρεις;

Απάντησε εκείνος:

-Ναι, διαβάζω τον λόγο του Θεού και τις ξέρω. Όμως ποιες εντολές να τηρώ;

-Το «μη φονεύσεις», «μη μοιχεύσεις», «μη κλέψεις», «μην ψευδομαρτυρήσεις», «τίμα τον πατέρα σου και την μητέρα σου».

-Όλα αυτά τα τηρώ από μικρό παιδί, απάντησε ο πλούσιος.

Αν είχαμε σήμερα ένα τέτοιο άνθρωπο που θα είχε το θάρρος να πει, ότι δεν παρέβη καμία από αυτές τις σπουδαίες και βασικές εντολές, τι θα λέγαμε; «Αυτό είναι ένας αληθινός άγγελος».

Και τώρα μια ερώτηση ακόμα:

Αυτός ο νεαρός, γιατί είχε τηρήσει τις εντολές του Θεού;

Διότι κατάλαβε ότι οι εντολές του Θεού δεν είναι για κλωτσιά και για καταπάτημα... Μήπως νομίζει κανείς ότι στο νεαρό αυτό δεν άρεσαν οι αμαρτίες που έκαναν οι άλλοι της ηλικίας του, ή τάχα δεν είχε τη δυνατότητα να τις κάνει; Συναντήσαμε ποτέ άνθρωπο που δεν του αρέσει να γλεντάει, να τρώει, να πίνει, να διασκεδάζει;

Γιατί αυτός τηρούσε τις εντολές;

Γιατί είχε καταλάβει, πως εκεί είναι η σωτηρία του.

Και πώς τις τηρούσε; Με κόπο, με ιδρώτα, με δάγκωμα της ψυχής. Αν δεν κάνουμε έτσι, ποτέ δεν θα τηρήσουμε εντολή Θεού. Ας το βάλουμε καλά μέσα στην ψυχή μας.

Ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, όταν άκουσε τα άγια λόγια: «όλα αυτά τα τήρησα από μικρό παιδί», τον αγάπησε αυτό τον άνθρωπο, τον θαύμασε, όπως τον θαυμάζουμε και εμείς και του είπε:

-Ξέρεις, πόσο απέχεις από την τελειότητα, από το να μπεις στον παράδεισο, ζωντανός; Μια τρίχα! Έχεις τα ενενήντα εννέα, ένα σου λείπει. Ποιο ήταν αυτό το ένα; Αν θέλεις πούλησέ τα αυτά που έχεις, πέταξέ τα από πάνω σου, δώστα στους φτωχούς και έλα ακολούθησέ Με.

Με άλλα λόγια τού είπε ο Χριστός: «Έλα να γίνεις απόστολος».

Τι σημαίνει «Απόστολος»; Ας θυμηθούμε ότι για τον Θεό, δεν υπάρχουν μεγαλύτερα, ενδοξότερα και περιφημότερα πρόσωπα από τους Αποστόλους. Τι να το κάνεις να γίνεις ο μεγαλύτερος αρχιτραπεζίτης και αρχιεφοπλιστής του κόσμου τούτου; Πόσο θα τα έχεις τα χρήματα; Πόσα θα φας; Πόσα θα πιείς; Θα τελειώσει η ζωή.

Όποιος λοιπόν προχωρήσει από το «Δημοτικό σχολείο» και πάει στο «Γυμνάσιο» και μετά στο «Πανεπιστήμιο», καταλαβαίνει ότι το να έχει αρετή είναι πολυτιμότερο από το να έχει χρήματα πολλά.

3. Μη μείνουμε αγράμματοι

Αλλά ο νέος εκείνος ήταν ακόμα, ας πούμε, στο Γυμνάσιο, δεν είχε πάει στο Πανεπιστήμιο. Το μυαλουδάκι του δεν δούλευε τόσο καλά προκειμένου για τις πνευματικές αρετές και για τον δρόμο προς τον Παράδεισο. Γι' αυτό σκέφτηκε: «Πώς θα στερηθώ το ωραίο μου χωραφάκι, τα αμπέλια μου, το σπιτάκι μου, τη

γαλήνη μου, τη χαρά μου; Πού θα αφήσω το σεντουκάκι μου μέσα στο οποίο έχω βάλει και κάτι μετρητά, εγγύηση και ασφάλεια για την ζωή μου; Όλα αυτά πώς να τα εγκαταλείψω; Και πού θα πάω; Να γίνω, τι; Ερημοσπίτης; Αλήτης;». Τα μέτρησε τα ξαναμέτρησε και βρήκε, με το μυαλουδάκι του το φτωχό, ότι είχε δίκιο, και γύρισε την πλάτη του στον Χριστό.

Αφού ξεμάκρυνε, βρήκε τους φίλους του και θα τους είπε: «Πήγα στον Χριστό. Του ζήτησα συμβουλή, πώς θα πάω στον παράδεισο», και τι μου είπε, λέτε. Ούτε να το φανταστείτε δεν μπορείτε. Να τα εγκαταλείψω όλα και να πάω να γυρίζω μαζί Του. Πού να γυρίζω; Στους δρόμους. Πείτε μου τώρα: Είναι λογική αυτή; Γι' αυτό και εγώ δεν Τον ακολούθησα και γύρισα στο σπιτάκι μου. Καλά δεν έκανα;».

Ερώτημα: Πόσοι θα του είπαν: «Μπράβο! Καλά έκανες. Ο Θεός σε φώτισε και σε φύλαξε από τέτοια καταστροφή». Οπωσδήποτε πολλοί θα του είπαν «μπράβο!». Όμως στο τέλος τι μένει; Μένει το «μπράβο!» του Θεού, που είναι διαφορετικό από το «μπράβο!» των ανθρώπων. Και ο Θεός δεν του είπε «μπράβο!». Αλλά τι είπε; «Επειδή άφησες να κολλήσει η ψυχή σου στα επίγεια και δεν φρόντισες με τον πνευματικό αγώνα για την τήρηση του θελήματος του Θεού, για την πνευματική προκοπή, για την πορεία για τον παράδεισο, επειδή δεν φρόντισες να νικήσεις σε όλα και όχι στα μισά, έχασες τα πάντα».

Και συμπλήρωσε ο Χριστός: «Είναι ευκολότερο να περάσει η καμήλα από την μύτη της βελόνας, παρά να πάει άνθρωπος, που αγαπάει τα επίγεια αγαθά, πλούσιος, στη Βασιλεία του Θεού». Γιατί είπε ο Χριστός αυτά τα λόγια; Σήμερα και οι φτωχοί κάτι θα βρουν να φάνε. Την παλαιά όμως εποχή η ταλαιπωρία τους ήταν φοβερή. Γι' αυτό λέει ο Θεός: «Εκείνος υποφέρει πολύ και εσύ τρως, πίνεις και είσαι κολλημένος στα αγαθά σου; Τι ψυχή έχεις; Τι αγάπη είναι αυτή; Η πρώτη εντολή τού Θεού είναι αγάπη, ενδιαφέρον, θυσία. Εσύ τι κάνεις; Κοιτάζεις μόνο τον εαυτούλη σου; Κολλάει η καρδιά σου, στο τι θα φας, τι θα ντυθείς, τι θα αποκτήσεις;».

Όμως ο άνθρωπος δεν φτωχαίνει μόνο από χρήματα. Φτωχαίνει και όταν αμαρτάνει. Γιατί αμαρτάνει; Πολλές φορές από άγνοια, από παρανόηση. Και κινδυνεύει να πάει στην κόλαση. Εσύ τι αγάπη έχεις; Φροντίζεις να τον συνετίσεις; Φροντίζεις να τον βάλεις τον δρόμο του Θεού; Είναι παιδί σου. Το γέννησες. Ξοδεύεις να το σπουδάσεις, να το μορφώσεις, να το ταΐσεις. Φροντίζεις με την διδασκαλία, να το κάνεις και καλό χριστιανό, δούλο του Θεού για να έχει ελπίδα κληρονομίας της Βασιλείας του Θεού; Φροντίζεις να το βάλεις σε πνευματική προκοπή, ώστε να πάρει και το πτυχίο του «Πανεπιστημίου της Βασιλείας του Θεού;».

Ίσως φαίνεται σκληρός ο λόγος τού Κυρίου. Ο Άγιος Απόστολος Παύλος λέει: «Ο λόγος του Θεού δεν είναι βαμβάκι, είναι μαχαίρι κοφτερό». Άμα δεν θέλουμε να μπει στην καρδιά μας, να κόψει τα πάθη και τις ορεξούλες μας που

τα έχουμε χαϊδεμένα παιδιά μας, τότε αλλοίμονο μας! Όχι μόνο στο Δημοτικό θα είμαστε συνεχώς, αλλά και αγράμματοι θα μείνουμε σχετικά με το θέλημα του Θεού.

Ας ευχηθούμε ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός το φως του κόσμου, να ανοίξει την καρδιά μας, να φωτίσει το νου μας, να δυναμώσει και να σφίξει τα νεύρα της ψυχής μας για να αγωνιστούμε σωστά. Αμήν.-